

?Democràcia plena i diàleg

«Ajudaria enormement possibilitar que els membres de l'anterior Govern, diputats i líders d'organitzacions civils catalanes a presó, pendents de judici, poguessin afrontar-lo en llibertat»

El passat cap de setmana, entre documents pendents de llegir, vaig trobar *The Democracy Index 2018*. L'estudi classifica 167 països segons 60 indicadors considerant cinc categories: procés electoral i pluralisme, funcionament del govern, participació política, cultura política democràtica i les llibertats civils.

L'estudi indicava que menys del 5% de la població mundial viu en un estat amb "democràcia plena" i situava l'Estat espanyol en la posició 19 de l'índex. Si ens atenem al fet que moltes són les veus que públicament qüestionen que l'Estat tingui pautes de comportament plenament democràtic, sorprèn que en un rànquing prestigiós, encapçalat per Noruega, seguit d'Islàndia, Suècia, Nova Zelanda i Dinamarca, Espanya formi part de les 20 democràcies plenes del planeta. Probablement aquesta percepció discordant amb l'informe s'explica en una doble raó: la omnipresent desigualtat social i les evidents tensions polítiques.

El primer motiu, desigualtat, es deu a la situació creada per la devaluació interna, com a mecanisme per superar la crisi econòmica global del 2007, que ha comportat baixos salaris configurat una evident desigualtat. La diferència entre el 20% dels assalariats que més guanyen i el 20% que menys ho fan, és de 6,5 vegades. Una actuació que, si bé va ajudar a remuntar la crisi en un primer moment, s'ha convertit en crònica al no anar acompanyada d'un canvi de model productiu i de les inversions requerides per augmentar la productivitat. Una productivitat inferior a la dels països homòlegs i que frena la competitivitat.

Pel que fa al segon motiu, tensions polítiques que impedeixen grans acords i polítiques a llarg termini, cal acceptar que tenen el seu origen en la divergent majoria conformada per desallotjar Mariano Rajoy de la Moncloa i en les tensions territorials entre les diverses nacionalitats i regions que configuren l'Estat espanyol. Una situació complexa que, amb tota probabilitat, incrementarà la seva complexitat amb la presa de possessió del nou executiu andalús format per partits que comparteixen una posició radical enfront la voluntat independentista d'una part significativa dels catalans.

La reversió de la desigualtat obliga a variar les polítiques econòmiques i industrials amb la finalitat d'impulsar un model productiu basat en les oportunitats de la societat i l'economia 4.0, el que comporta treballs estables i ben retribuïts. Actuacions, polítiques, que requereixen temps i la implicació simbiòtica de les Administracions, les empreses i els sindicats en un clima de confiança i compromís social.

Ara bé, disminuir la tensió política, dins de la seva complexitat, requereix períodes de temps més curts en un context de democràcia plena. De fet, als Estats amb democràcia plena es prima la transparència, es reconeixen els problemes i les realitats diverses. És en aquest context, de reconèixer realitats, que res justifica no reconèixer que a Catalunya ni l'independentisme ni l'autonomisme té majoria social i que només amb diàleg no excloent sorgiran les requerides solucions.

Crec que, si aquest fet fos reconegut explícitament pel govern espanyol, també per la Generalitat, es donaria un pas important per avançar en positiu, igual que ajudaria enormement possibilitar que els membres de l'anterior Govern, diputats i líders d'organitzacions civils catalanes a presó, pendents de judici, poguessin afrontar-lo en llibertat.